

זה הדדק

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 24, 19 ביוני 2019

התשובה לגזענות

החלו המגעים לכינון מחדש של הרשימה המשותפת לקראת הבחירות לכנסת ה-22

לכלימת הפשיזם ולביטול "חוק הלאום" הגזעני, כמו גם לכלימת "עסקת המאה" של טראמפ החותרת למחיקת הסוגייה הפלסטינית ולחיסול זכויותיהם של הפליטים הפלסטינים. זאת, נוסף לכל האתגרים הפוליטיים הניצבים בפני האוכלוסייה הערבית-הפלסטינית בארץ.

באותו ריאיון סיכם עאמר: "אנו רואים במשותפת כלי מהפכני של מאבק. זו הבחירה הפטריוטית ביותר עבור האוכלוסייה הערבית והכוחות הדמוקרטיים היהודים. אנו שואפים לצרף זרמים חדשים

מהחברה הישראלית לרשימה המשותפת, שדלתותיה פתוחות בפני כוחות פוליטיים ערביים ויהודיים המביעים נכונות להצטרף למאבק נגד הפשיזם ונגד כל הסכנות האורבות לחברה שלנו".

אשר למגעים בין מרכיבי הרשימה, מסרה חברת צוות המו"מ ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש): "המשא ומתן החל מיד אחרי עיד אל-פיטר. הכיוון חיובי. בבחירות לכנסת ה-21 הרגשנו את החשיבות שייחסה האוכלוסייה הערבית לרשימה המשותפת, והדבר הציב בפנינו אתגר גדול נוכח הריצה בשתי רשימות נפרדות. מאז פיזור הכנסת, הדרישה הציבורית בנושא הייתה חד משמעית. אנו עובדים על כינון מחדש של המשותפת ימים כלילות.

"אנו ניצבים בצומת דרכים היסטורי בעניין ייצוגם של האוכלוסייה הערבית ושל הכוחות היהודים הדמוקרטיים בכנסת. על כולנו לנהוג באחריות כדי להגדיל את הייצוג הפוליטי שלנו, וכך להגביר את יכולתנו לעצור את הסכנות שטומנת בחובה עוד ממשלת ימין פשיסטית".

בשבוע שעבר החלו באופן רשמי המגעים לבניית מחדש של הרשימה המשותפת. זאת, לאחר יוזמות ציבוריות והצהרות של ראשי חד"ש והמפלגות הערביות בדבר הקמתה מחדש של הרשימה.

ההחלטה לפזר את הכנסת ה-21, עקב כישלון נתניהו

להרכיב ממשלת ימין גזענית, היא בגדר הזדמנות עבור מרכיבי הרשימה המשותפת לדון שוב בגיבושה מחדש.

ואכן, העלו הילוך המגעים: נציגות של חד"ש נפגשה עם נציגי רע"ם (התנועה האסלאמית) וישיבה נוספת נערכה בין

נציגי חד"ש לבין נציגי ועדת הפיוס.

בסוף השבוע נפגשו נציגי חד"ש גם עם נציגי בל"ד ותע"ל.

חד"ש מביעה תמיכה ברעיון של הרשימה המשותפת בשל היותה פרויקט דמוקרטי הכרחי נוכח הסכנות הרבות שעל הפרק. ואולם, ההקמה לבדה איננה מספיקה: חד"ש שואפת למצע פוליטי מקיף ולבניית תכנית עבודה עתידית עבור המשותפת. זאת, בשונה מתפישות המצמצמות את רעיון הרשימה המשותפת לתועלת אלקטורלית.

מזכ"ל מק"י, עאדל עאמר, מסר: "אנו מזהים כי כל הצדדים מוכנים לגיבושה מחדש של הרשימה המשותפת. זו אינדיקציה חיובית. אנו מקווים שנצא בהקדם עם בשורה חיובית". עאמר הצביע גם על התפקיד החשוב של ועדת המעקב של הציבור הערבי בישראל, של ועד ראשי הרשויות הערביות ושל ועדת הפיוס במאמץ פוליטי זה.

בריאיון לעיתון "אל-אתיחאד", שב עאמר והדגיש את חשיבותה של הרשימה המשותפת ככוח פוליטי הפועל

מכתבים למערכת

20 שנה למלחמת קוסובו

לפני 20 שנה שוב טסו מטוסי קרב, עם צלבים שחורים על הכנפיים, להפגיז בירה אירופית. כך החלה מלחמת קוסובו. כך הפגין האימפריאליזם נכונות לתקוף לא רק מטרות בעולם השלישי, אלא גם ביבשת אירופה עצמה.

למרות שבאותה מתקפה נטלו חלק מטוסים וספינות אמריקאיים רבים, אין לשכוח כי גם האימפריאליזם הגרמני שיחק תפקיד חשוב. לאחרונה כינה שר החוץ הגרמני הייקו מאס את ההפגזות ביוגוסלביה "מוצדקות". ואכן, ביתור הפרוציה היוגוסלבית לכמה מדינות חלשות ותלויות היה מטרה חשובה של האימפריה הגרמנית המתחדשת, לאחר שזו סיפחה את גרמניה המזרחית.

כמו תמיד, תוקפנות כלפי מדינה ריבונית נזקקה ללגיטימציה בדמות תעמולה גסה. מנהיג סרביה סלובודן מילושביץ', שותף של המערב להסכמי דייטון, כונה לפתע "היטלר הבלקני". כמובן שמילושביץ' לא היה היטלר, אך גם לא היה מנהיג מתקדם כפי שנוטים לציירו חסידיו. הוא היה בירוקרט שעשה שימוש בשפה לאומנית כדי לבלוט ולהתקדם פוליטית על רקע התפוררות יוגוסלביה בראשית שנות ה-90.

ממארס ועד יוני 1999 עמדה הרפובליקה הפדרלית של יוגוסלביה (כיום סרביה ומונטנגרו), בהנהגת מילושביץ', תחת הפגזות ומתקפות טילים הרסניות. כ-2,500 בני אדם קיפחו את חייהם, 12 אלף נפצעו ורכבות הפכו פליטים.

המתקפה המערבית השיגה את יעדיה. מחוז קוסובו, שהיה חלק מסרביה, הפך "אוטונומי" (קרי, פרוטקטורט בחסות מערבית). במקום הוקם הבסיס האמריקאי הגדול באירופה. מאז, שולטות בקוסובו חברות זרות, ותושבי המקום נאלצים לשרת את כוחות הכיבוש או ליטול חלק בפעילות המאפיונרית הרבה בשטח. רוב הפוליטיקאים המקומיים הם לאומנים בעלי עבר פלילי.

אבל גם לניצחון של המערב היה מחיר. לראשונה בהיסטוריה, גילתה הברית הצפון אטלנטית (נאט"ו) את אופייה התוקפני. פניה נחשפו: לא עוד ארגון להגנת אירופה, כי אם מערך צבאי בשירות האימפריאליזם.

מלחמת קוסובו השפיעה באופן דומה גם על היחסים בין רוסיה לבין המערב. לראשונה הפנימה מוסקבה שנאט"ו איננה "השכן הטוב" ממערב, אלא ברית צבאית מסוכנת שאין לתת בה אמון.

היסולה של יוגוסלביה לא חולל שיפור במצבם של העמים שחיו פעם במדינה פורחת ומאוחדת. מדינות הבלקן הן ברובן קולוניות עניות בדרום היבשת: שוק למוצרים אירופיים וספקיות כוח עבודה זול. פירוק הפרוציה היוגוסלבית גם לא פתר את הבעיות הלאומיות והאתניות באזור הבלקן. ההיפך הוא הנכון.

ארטיום קירפיצ'ונוק, מוסקבה

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

וזאת בדיוק הבעיה של מפלגת העבודה

"חבר הכנסת ולשעבר מוזכ"ל מפלגת העבודה איתן כבל פתח לפני כשבועיים חברה חדשה בשם א.א. הובלת מהלכים אסטרטגיים. כבל אמר כי בשלב זה עוד לא ברור מה החברה תעשה: 'עוד אין לי מה לספר לך, הלוואי שיהיה לי מה לספר. כשהיו מהלכים אסטרטגיים – אגיד לך. החברה רשומה כי אני צריך להתפרנס, אבל עוד לא עשיתי דבר'."

(ד"ה מרקור, 3.6)

כמה בנק יכול לבזבז על תרבות? יש גבול!

"הנהלת בנק דיסקונט, בראשות המנכ"לית לילך אשר טופילסקי, החליטה בתום דיונים שנמשכו בשבועות האחרונים לסגור בסוף החודש את מוזיאון הרצל לינבלום בתל אביב. בשנים שבהן פעל, הוא הוכר כמוזיאון מורשת בידי המועצה לשימור אתרי מורשת בישראל. מאז פתיחתו הגיעו אליו 700 אלף מבקרים."

(מעריב, 5.6)

גאווה ודעה קדומה

"האם אפשר להעלות על הדעת גאווה גדולה מזו לקהילה הגאה? ועוד במצעד הגאווה בעיר הברית השמרנית, החרדית וההומופובית, שלעתים מבקשת לשחוט הומואים ולסביות, ברחובות שבהם נרצחה שירה בנקי לפני ארבע שנים. אמיר אוחנה בא לחגוג עמם את הכוח הפוליטי האמיתי שקיבל, בתור אחד משלהם. ולא סתם שר. שר בכיר, שר המשפטים, חבר קבינט. אבל במהרה התברר שאוחנה זקוק לשומרי הראש כדי שיגנו עליו מפני זעמם של הצועדים והצועדות. הוא חטף קריאות בוז רועמות. איזו השפלה. איזו הוקעה פומבית. ואוחנה עזב את המקום. אפשר לומר, גורש. משתתפי מצעד הגאווה בירושלים החליטו שגאוותם איננה בשר ההומו הגלוי הראשון, אלא בעובדה שהם לא יאפשרו לפשיסט אנטי-דמוקרטי כמו אוחנה לעשות עליהם סיבוב. שילך לחגוג עם איתמר בן גביר ואנשי להב"ה, שמחו נגד מצעד הגאווה, אם כי היו עסוקים בתפילת ערבית."

(רוגל אלפר, "הארץ", 7.6)

בימין מסתכלים שמאלה ומקנאים

"ב-6 מנדטים זכו חד"ש ותע"ל ו-4 מנדטים קיבלה רע"מ-בל"ד, אך הם הבינו את המסר. שני הצדדים הודיעו כי הם פועלים במלוא המרץ להחזיר שוב את הרשימה המשותפת לאחר שמפלגה אחת התנדנדה על אחוזי החסימה מלמעלה. רק במפלגות המזוהות עם המגזר הדתי-לאומי מגיעים כולם עם פנקסאות ודפתראות, יושבים ומחשבים חישובים."

(אתר "סרוגים", 10.6)

זו אפוזיציה, זו?

"ח"כ יועז הנדל (כחול לבן) התייחס להצהרה של השגריר פרידמן על אודות זכותה של ישראל לבצע סיפוח חלקי ביו"ש. 'הדברים של השגריר עולים בקנה אחד עם המצע המדיני של כחול לבן. יש פה ממשל אוהד, וצריך לדעת לנצל את זה', אמר הנדל בראיון לרשת ב'."

(ערוץ 7, 10.6)

כל שקרי הקיצוץ הרוחבי בתקציב המדינה

השאלה המרכזית היא, מדוע קיצוץ רוחבי (קרי גם בכריאות, גם בחינוך, גם בסביבה). התשובה פשוטה: ממשלת הימין פועלת לפי סדר עדיפויות ברור: לצמצם את נתח החברה והרווחה בתקציב המדינה.

נתניהו מוביל זה שנים מדיניות של "מדינה קטנה", שמטרתה ליטול כספים שעשויים היו לשמש את המדינה לפיתוח כלכלי ולמימון שירותים חברתיים – ולהעבירם לשליטת התאגידים הגדולים. מדיניות זו מצדדת בצמצום התקציב ככל האפשר. היא באה לידי ביטוי בפוטנטי שונים ובהם קביעה של כללים פיסקליים המגבילים את ההוצאה הציבורית מצד אחד, ואת הדיון הציבורי בתקציב מצד שני; בין אם במסגרת הגבלת הצעות חוק פרטיות הכרוכות בהוצאה תקציבית משמעותית, ובין אם במסגרת ביטול הדיון השנתי בתקציב באמצעות קביעת תקציב דו-שנתי. לתופעה זו קוראים "קפיטליזם ניאו-ליברלי". יש להילחם בה עד חורמה.

אפרים דויד

ממשלת הימין עומדת לאשר בקרוב את הקיצוץ הרוחבי בתקציב המדינה. איש מהשרים לא ישאל אם יש חלופה לקיצוץ הרוחבי, או אולי יש מקורות מימון נוספים לגירעון. כבר בשבוע שעבר פרסם משרד האוצר את מה שכינה "רצף הצעדים כדי להפחית את הגירעון בתקציב". הצעדים ייפרסו על פני שלוש שנים, והם רחוקים מלקרב את הממשלה ליעד הגירעון בתקציב שהציבה לעצמה, בגובה 2.5%-3%, בשנים אלה. מטרת הצעדים הנוכחיים היא להפחית את הגירעון החזוי ב-0.2% בלבד.

החלטת הממשלה משמעותה מלכוד מובנה כלפי כל ממשלה עתידית. במילים אחרות: הממשלה מחליטה כעת שממשלה עתידית תבצע את מדיניות הממשלה היוצאת, שאגב היא ממשלת מעבר. באוצר מבינים היטב שממשלה עתידית בראשות נתניהו, ממשלה עתידית בראשות גנץ (יחד עם שותפו שר האוצר הכושל לשעבר יאיר לפיד) או ממשלת "אחדות לאומית" יבצעו בדיוק אותה מדיניות ניאו-ליברלית. התכנית שהציג משרד האוצר בישיבת הממשלה מדברת על קיצוץ רוחבי בתקציב כלל משרדי הממשלה, בגובה של 1.15 מיליארד שקל, שיתבצע כבר השנה. הקיצוץ נועד ברובו להזרמת כספים לצבא עקב מה שהגדירו באוצר "בעיה ביטחונית חסויה". כמו כן, שלישי מסך הקיצוץ (כ-350 מיליון שקל) נועד להמשך סבסוד הרפורמה בצהרונים שעליה הכריז שר האוצר משה כחלון לפני שנתיים.

אמאלה: 'בעיה ביטחונית חסויה'

הסיפור בדבר "בעיה ביטחונית חסויה" הוא קלאסי. בכל שנה ובכל תקציב יש "בעיות ביטחוניות", "איומים חדשים", "הצטיידות האויב במערכות נשק חדישות" ושאר ירקות. תירוצים אלה נועדו להצדיק תוספת גדולה לתקציב הצבאי, המחייבת מדיניות של הידוק החגורה. איש לא שואל לאן הולך הכסף (שש... זה עניין סודי-ביטחוני!).

סביר להניח, כי גם מפלגת הגנרלים כחול לבן תתמוך בחדווה בתוספת הקבועה והסמויה לתקציב הביטחון. לפי "דיעות אחרונות" (18.6) נתניהו עומד לבקש תוספת של יותר ממיליארד שקל לתקציב הביטחון והתוספת "נועדה למטרה שלא ימסרו פרטים לשרים". אשר לסבסוד הצהרונים, כאן המסר הוא בבחינת "תגירו תודה" (כי ערב בחירות אנו חושבים גם על מצוקתם של ההורים בקיץ).

לפי תכנית האוצר, ב-2020 יכלול תקציב המדינה קיצוץ רוחבי בתקציב משרדי הממשלה בגובה 3.15 מיליארד שקלים, וב-2021 יסתכם הקיצוץ ב-2.75 מיליארד שקל.

באוצר מסרו, כי "ההכרזה על הקיצוץ בשנים 2020-2021 נובעת מפיזור הכנסת ויציאה לבחירות". יוצא, שאילולא מערכת הבחירות, האוצר היה כולל את תכנית הקיצוץ לשנים הבאות בתקציב שהיה מציג לממשלה בחודש יולי, תוך ניסיון לאשרו עד לסוף 2019. עם זאת, "תקופת המעבר מגבילה את ביצוע הצעדים שהאוצר מעוניין לעשות כדי לצמצם פערים, לאור היעדר יכולת לבצע את הליכי החקיקה הנדרשים".

לפי האוצר, מיסוי חברות ענק בינלאומיות הפועלות בישראל, דוגמת גוגל או פייסבוק – צעד שיכול היה לצמצם את הגירעון – "כרוך במהלך חקיקה שאינו אפשרי בימים אלו". כמובן שיש לקרוא משפט זה כך: "אני לא יכול כי אני לא רוצה". הרי יש מהלכי חקיקה דחופים שניתן לקדם ואף מקודמים בימים אלה – כמו הארכת מצב החירום במדינת ישראל הנמשך מאז הקמת המדינה.

הפתעה: אפשר לגבות הרבה יותר מסים ממי שיש להם

שיעור מס החברות, שבשנות ה-80 של המאה ה-20 עמד על למעלה מ-60%, הופחת בהדרגה לשיעור של 35% ב-1996 ולשיעור של 25% ב-2010. ממשלת הימין רצתה להפחיתו עוד (ל-20%), אולם ב-2012 הוחלט, בעקבות המחאה החברתית ההמונית, להקפיא את ההפחתה ולהותיר את שיעור המס על 25%. ב-2017 הוא ירד לשיעור של 24% ואשתקד המשיך לרדת (23%). מס החברות בישראל הוא עתה נמוך יותר אפילו משיעור מס החברות בארה"ב תחת טראמפ.

הודות לשר האוצר "החברתי" משה כחלון, למן 2016 זכאיות חברות היי-טק (רובן בבעלות זרה) בהטבות מס: במסגרתן הן משלמות שיעור מס של 12% (ו-6% לחברות ענק), ובעליהן משלמים מס מופחת של 4% על דיבידנדים שימשכו. חברות מוטות-ייצוא זכאיות לשלם מס מופחת במסגרת החוק לעידוד השקעות הון בשיעור של 7.5% (בפרפרייה) או 16% (במרכז). ובדומה לחברות היי-טק, גם בעלי המניות בחברות אלה נהנים מתשלום מס מופחת על דיבידנדים, בשיעור של 20% בלבד.

לפי מרכז אדוה, "אפשר להגדיל את קופת האוצר באמצעות העלאה של מס החברות. אלא שהשיעורים הנ"ל אינם השיעורים הנגבים בפועל, במיוחד כאשר מדובר בתאגידים רב-לאומיים גדולים: אלה משלמים פחות הן בעקבות הנחות הקבועות בחוק, דוגמת החוק לעידוד השקעות הון, המעניק הנחות מס ואף פטור ממס על השקעות באזורי עדיפות לאומית, והן בעקבות משא ומתן ישיר עם רשויות המס, תוך שימוש באיום שאם לא יקבלו הנחות יעבירו את פעילותם לארצות אחרות".

יש להוסיף, כי תאגידים רב-לאומיים יודעים לחלק את רווחיהם בין מפעליהם בארצות השונות כך שהמס שהם משלמים בכל ארץ הוא נמוך ביותר. לפי דיווחים בתקשורת, מס החברות של חברת טבע במשך שנים היה רק 0.3% מרווחיה, ושל חברת אינטל ישראל – רק 5%. הרווחים הגדולים מועברים למקלטי מס, כלומר למדינות בהן שיעור המס נמוך ביותר או אפסי.

ח"כ עודה: המצור והכיבוש משמרים את מעגל הדמים

הסלמה בעזה: תקיפות ישראליות ברצועה, לאחר שרקטה שנורתה מהרצועה פגעה (13.6) בבניין ישיבה בשדרות. זאת, שעות לאחר שישראל הטילה סגר ימי על הרצועה. ביום שישי (14.6) נפצעו 46 פלסטינים מאש צה"ל על למעלה מ-6,000 משתתפי צעדת השיבה לגדר; כמו כן, כ-15 דליקות פרצו בדרום בעקבות בלוני תבערה שהופרחו מעזה. ח"כ איימן עודה (חד"ש) התייחס להסלמה ולדברי שרי הימין שקראו לתקיפה ישראלית מסיבית בעזה, אליהם הצטרפו גם קולות באופוזיציה דוגמת ח"כ בני גנץ (כחול לבן): "אחרי אינספור סבבים, שלוש מלחמות, ואלפי הרוגים – עדיין מעזים לדבר על הרתעה וביטחון כאילו שמישהו בעזה או שדרות מרגיש בטוח". הוא הוסיף: "הכיבוש והמצור הובילו לאסון הומניטרי בעזה ומשמרים את מעגל הדמים. הדרך היחידה לשנות מציאות היא החלפת המדיניות – סיום הכיבוש והקמת מדינה פלסטינית בצד ישראל עכשיו".

הכנסת אישרה שוב את הארכת "מצב החירום"

הכנסת החליטה בשבוע שעבר (12.6) כי הבחירות בספטמבר יתקיימו בעת שבישראל שורר מצב חירום. יצוין כי

מצב החירום שורר בישראל מאז 1948 בלא הפוגה. הכריז עליו האימפריאליזם הבריטי עוד בשנות ה-40 שעה ששלט בארץ.

בדיון שנערך בכנסת לגבי הארכת מצב החירום, קרא ח"כ עופר כסיף (חד"ש) לבטלו מיד. הוא אמר: "מצב החירום בו אנו נמצאים הוא עצם ההכרזה על מצב החירום. זאת, שעה שנתניהו ועושי דברו מנסים ללא הרף לפגוע במערכת המשפט, בתקשורת ובכל 'שומרי הסף'. אל לנו להמשיך את מלאכת נתניהו ולאפשר לו להרוס את שארית המרחב הדמוקרטי בישראל".

מליאת הכנסת אישרה את החלטת הוועדה הזמנית לענייני חוץ וביטחון, בראשות ח"כ אבי דיכטר (הליכוד), שהמליצה פה אחד להכריז על הארכת מצב חירום עד אוקטובר.

אסיפת בחירות ראשונה של חד"ש בתל אביב

בשבוע שעבר (11.6) נערכה בתל אביב אסיפת פעילים ראשונה של חד"ש לקראת הבחירות לכנסת ה-22. באסיפה נכחו חברי מטה הבחירות של חד"ש בעברית ופעילים המעוניינים ליטול חלק במערכת הבחירות הקרובה. עשרות הפעילים העלו הצעות לשיפור ולייעול עבודת המטה, שחלקן מובאות להלן:

ראשית, הודגש הצורך בחיזוק התיאום בין המטות בעברית ובערבית. המהלך עשוי לסייע לקמפיין בכלל וליצור יותר פעילויות שטח משותפות של יהודים וערבים.

שנית, להפיק יותר סרטוני רשת "ויראליים" שיאמצו דיבור מבדר ואפקטיבי יותר. אחת ההצעות שעלתה היא היעזרות באנשי מקצוע, ידוענים וקולנוענים תומכי חד"ש.

שלישית, קיום מערכת הבחירות לאורך חופשת הקיץ היא הזדמנות טובה לשלב בני נוער, סטודנטים, מורים ומרצים בקמפיין. פעילים הצביעו על מיעוט הפעילות הפוליטית בקמפוסים בקמפיין הקודם.

רביעית, להעניק משקל רב יותר לפעילות האקטיבים של סניפי חד"ש בתקופת הקמפיין שקודמת לסגירת הרשימות. פורום העובדים של חד"ש, אקטיב המאבק בכיבוש, האקטיב הסביבתי ואקטיב הלהט"ב – כל אלה מקיימים פעילות תדירה, והנוכחים באסיפה הציעו לתת לה מקום מרכזי בתקופה הראשונה של קמפיין הבחירות.

חמישית, משתתפי האסיפה הדגישו את חשיבות הנוכחות של המאבק המזרחי, המאבק הלהט"בי והנושאים הסוציאליסטיים בקמפיין הבחירות – גם אם תקום הרשימה המשותפת וחד"ש לא תרוץ ברשימה עצמאית.

שישית, לקיים סדרה של מפגשים פתוחים לפעילים בתחומים השונים (תקשורת, שטח, רשת ועוד), כדי לשפר את ביצועיהם של עובדי הקמפיין ומתנדביו.

כמו כן, הודגש הצורך בקיום קבוצת מיקוד לניתוח המקורות המפיחים תקווה בציבור הבוחרים ומעודדים אותו להצביע.

שביעית, לשחזר את המגמה היעילה מהקמפיין הקודם ולהתחיל אותו בשלב מוקדם יחסית. העייפות של הזירה הפוליטית והתקשורתית מבחירות חוזרות עשויה דווקא לשרת אותנו.

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע

בדואר אלקטרוני

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח תגובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

דיבורים על חבירה ואיחוד בשמאל

מספר המועמדים לראשות העבודה גדול ממספר חברי הכנסת שלה. בשל כך קשה לה להחליט איך להחליט (ועידת העבודה תצביע אם הבחירות יהיו פתוחות או סגורות, ואם תיבחר בנוסף גם רשימה חדשה). כל הכרעה לגבי זהות המנהיג הבא תוביל לפרישה של חברים רבים; וכך גם כל חבירה לגורם אחר.

הניסיון, שכמעט צלח, של נתיחה לציור את גבאי לממשלתו מראה כי למפלגת העבודה אין תחלת. על דימויה העצמי ההיסטורי המנופח אבד הכלח, ואילו התקווה להיחלשות מחדש, לרנסאנס ללא שום אידיאולוגיה, היא אשליה. לכן קשה גם לראות את העבודה חוברת למרצ.

לגבי מרצ, חשוב לזכור כי כרבע ממצביעי בבחירות האחרונות היו ערבים. למרצ, למרות היותה מפלגה יהודית-ציונית, הצביעו יותר מצביעים ערבים מאשר מצביעים יהודים לחד"ש. אך במרצ, שניצלה מאחוז החסימה בעור שיניה, מדברים עתה על חבירה לעבודה (תומכים ברעיון - ניצן הורוביץ ואילן גלאון) או על חבירה לחד"ש-תע"ל (תומכים בכך מוסי רז ועיסאווי פריג).

פריג רז דיברו באחרונה על הפיכת המפלגה למפלגה יהודית-ערבית בעלת שני יושבי ראש - אחד ערבי ואחד יהודי. סידור דומה קיים במפלגת הירוקים ובמפלגת השמאל בגרמניה (בסימן החתירה לייצוג מגדרי שווה). גם בטורקיה יש הסדר דומה במפלגת העמים הדמוקרטית (HDP). הצעה זו עוררה דיונים רבים מעל דפי עיתון "הארץ" ובאתר "שיחה מקומית".

אך אחרי כל הדיבורים הרמים, התכנסה ועידת מרצ השבוע (16.6) והחליטה כי הוועידה (המונה כ-1000 איש) תבחר בי"ר התנועה והרכב הרשימה לכנסת. כך נגנו, לאחר מערכת בחירות אחת בלבד, רעיון הפריימריז הפתוחים את התגאו ונזכרו וגלאון.

הוועידה גם דחתה את ההצעה למנות שני יושבי ראש, ולפיכך רז ופריג הסירו את מועמדותם ותמכו בזנברג. מסתמנים שני מועמדים עיקריים להובלת התנועה: תמר זנברג (בתמיכת רז ופריג) וניצן הורוביץ (בו תומכים אילן גלאון, מיכל רוזין ועלי סאלחה). המילה האחרונה, לפי כל התחזיות, תהא לחברי הקיבוצים בוועידה.

ואשר לרשימה המשותפת, לעומת ההמולה והדיבורים הרמים (שספק אם יניבו חיבורים כלשהם בשמאל הציוני), נכנסו המגעים בין חד"ש, תע"ל, רע"ם ובל"ד לשלב מעשי. לצדדים מטרה ברורה: להודיע על חידוש הרשימה המשותפת בהקדם ולאפשר מרחב פעולה פוליטי עמוק (ר' מאמר ראשי). הדיונים לגבי איוש המקומות מתבססים על תוצאות הבחירות האחרונות, שבהן זכתה חד"ש-תע"ל בשישה מנדטים ואילו רע"ם-בל"ד בארבעה. מתנהל דיון בעיקר בעניין המקומות 11-14, ריאליסטיים עבור המשותפת.

מוסכם על כל המרכיבים, כי חסר ייצוג לציבור הערבי-הבדואי בנגב. חד"ש מצדה פועלת כדי להבטיח ייצוג לכוחות חדשים ברשימה. בשיחות בין המפלגות נידונים גם המשקעים שנוצרו בין מרכיבי הרשימה שהובילו לפירוקה, היחסים המורכבים בין הפעילים ומגוון דרכים לשיתוף פעולה עתידי מעבר להיבט הפורמלי.

חד"ש מחויבת בראש ובראשונה לשיקום הסולידריות בין הזרמים בחברה הערבית, אך אם יהא הדבר על הפרק - תשמח לשתף פעולה עם מרצ (ועם פורשי האיחוד מרצ-העבודה). אולם למרות מצוקתן האלקטורלית, ספק אם ישנן מפלגות בשמאל הציוני הבשלות בשלב זה לכינון בלוק בחירות היסטורי עם חד"ש והמפלגות הערביות.

אבישי ארליך

הבחירות שיערכו בספטמבר יהיו קריטיות. נתיחה נלחם על עורו. הוא מחסל את המרחב הדמוקרטי ואת תשתיות הליברליזם, וחותר לרכז את כל הכוח השלטוני בידי ממשלתו. בגיבוי טראמפ, מכוון נתיחה גם לסיפוח השטחים הכבושים ולכינון אפרטהייד רשמי וגלוי בגדה המערבית. יחד עם ארה"ב, סעודיה ומדינות המפרץ, הוא גם מושך להסלמה מול איראן וחיזבאללה.

"חוק הלאום" שרטט בקו עבה את הגבול החוצה, זה שנים רבות, בין שתי מגמות פוליטיות בישראל: מצד אחד, מחנה השוויון והשיתוף של האזרחים הערבים בחברה ובמדינה, ומצד שני - מחנה הבידול והאפליה. הגבול בין מחנות אלה עובר כעת בתוך מפלגות כחול לבן והעבודה - למשל, הוויכוח לגבי השתתפות איימן עודה בעצרת המחאה בתל אביב שהתנהל במפלגת כחול לבן, והריב הזכור בין אבי גבאי לזוהיר בהלול, מפני שהאחרון לא נכח בטקס בכנסת במלאת 100 שנה להצטרפת בלפור.

מערכת הבחירות רק יצאה לדרך, וכבר נידונות שלוש אפשרויות לגבי הרכב הממשלה הבאה: היא יכולה להיות ממשלת המשך של ימין קיצוני וחרדים; ממשלת "אחדות לאומית" של הליכוד עם מפלגת הגנרלים כחול לבן (עם החרדים, עם ליכמן או בלעדיהם); או ממשלת מרכז-שמאל בהשתתפות כחול לבן, הסיעות החרדיות, השמאל הציוני והרשימה המשותפת כגוש חוסם.

בהקשר זה, כישלוננו של נתיחה להרכיב ממשלה, וההחלטה ללכת לבחירות חוזרות בספטמבר, העניקו לאופוזיציה הזדמנות נוספת למקצה שיפורים.

דומה כי קסמו של נתיחה הועם. גם בתוך הליכוד מחלחלת אט-אט ההכרה שעל בנימין נתיחה לעמוד לדין ולהילחם (משפטית) על גורלו כאחד האדם. כמו כן, מימין לליכוד מתרבות המחלוקות, והקרע בין נתיחה לבין אביגדור ליכמן מעמיק.

ההוצאות הצבאיות המנופחות וכלכלת הבחירות המתמשכת גרמו להעמקת הגירעון בתקציב, שעלה כבר ל-4% ויוביל להעלאת מיסים ולקיצוץ רווחי ועמוק (ר' עמ' 3).

בצדה השני של המפה הפוליטית, תוצאות הבחירות לכנסת ה-21 שהשיגו מפלגת העבודה, מרצ, חד"ש והמפלגות הערביות - מציבות את שאלת המשך קיומן כרשימות נפרדות בנושא קיומי של ממש. ממצב עניינים זה נובע הדיבור על איחודים וחיבורים בשמאל. רן כחילי כתב ("הארץ", 13.6) על אודות הצורך ב"מפץ גדול, האמא של כל המפצים" כדי לשבור את השוויון בין הגושים.

כחילי מפליג בחזונו לעבר חיבור העבודה ומרצ לחד"ש ולמפלגות הערביות. הוא קורא ל"הקמת גוש דמוקרטי חדש ותוקפני יהודי-ערבי, שווינוי לחלוטין, שיעיג לראשונה בתולדות ישראל חזון של שותפות אמת בין שני הציבורים המרכזיים החיים כאן". הלואי.

ואם כבר, באותו מהלך, הוא רוצה להיפטר מרעיון שתי המדינות ולהמירו במדינה אחת לשני עמים, לוותר על חוק השבות, לוותר על הגדרת המדינה כיהודית באופן בלעדי וגם להפריד את הדת מהמדינה. השאלה היא איפה המדינה ואיפה החזון, ובעיקר איך מגיעים מפה לשם. בנסיבות הקיימות, נניח לחזונו המסוים והרחוק של כחילי, ונתבונן בכל אחת מהמפלגות הללו בנפרד כדי להבין מה מצבן לקראת הבחירות לכנסת ה-22.

את המצב במפלגת העבודה בימים שאחרי אבי גבאי מתאר מצוקן הפסוק התנ"כי: "בוקה ומבוקה ומבולקה ולב נמס ופיק ברכים וחלחלה בכל מתנים" (נחום, ב', י"א). בעבודה צריכים לבחור (שוב) יושב ראש חדש. הם עושים זאת אחת לשנתיים, בערך.

הם צריכים להחליט אם לחבור לכחול לבן, למרצ או להתמודד באופן עצמאי. זהות היו"ר תשפיע כמובן על ההכרעה באפשרויות התמודדות אלה.

תנועת רפורמה רדיקלית באלג'יריה

הנשיא בוטפליקה לבדו. אשר לשאלה אם אלג'יריה על סף מהפכה: בעת כתיבת שורות אלה, אנחנו לא נמצאים בעיצומו של מצב מהפכני; אף כי קיים ללא ספק פוטנציאל כזה.

מצב מהפכני משמעו עימות, ברגע נתון, בין המשטר השלטוני הישן לזה החדש, והוא כרוך במהפכה, שבמהלכה על המשטר החדש להפיל את הישן ולתפוס את מקומו. במצב זה, על המהפכנים הנחושים ועל התנועה העממית לפעול בתקיפות כדי לתפוס את עמדת השלטון.

אולם, בהיותה מודעת לעוצמתה וגם למגבלותיה, לא אימצה התנועה העממית באלג'יריה את הטקטיקה של הנמר העט על טרפו. היא העדיפה להידמות יותר לנחש חנק האוחז בטרף ומכניע אותו אט-אט.

האלג'ירים מפגינים, מביעים דרישות פוליטיות ומתכנסים מדי יום שישי (ואף בימי חול). עובדים ותלמידים שובתים באופן תדיר, אבל אינם דבקים באי-ציות אזרחי מוחלט. המפגינים אינם מחפשים עימות ישיר עם המשטרה, אלא חומקים ממנה בזהירות. הם אינם צועדים כדי לכבוש את ארמון הנשיאות, ועדיין לא יצרו ועדות עממיות שיבנו את מנגנוני המדינה מחדש.

למרות זאת, ממלא המפגינים את הרחוב מדי יום שישי כדי להפגין את כוחם. הם מסמנים את הדרך החוצה לתומכי המשטר, ומאיצים באחרון להחריף את סתירותיו כדי לגרום למנהיגים להבין כי עליהם לעזוב.

בסיום האירוע, מתפזרים המפגינים לבתיהם, חוזרים לעבוד, ממשיכים בענייניהם ובוחנונים את ההשפעה הפוליטית הממשית של פעולתם. הם מתכוונים לקראת הסבבים הבאים. מיליוני האלג'ירים שהפגינו עד כה מקיימים דינמיקה של לחץ על המשטר, אולם לא של הפלתו. זה עשוי להשתנות בעתיד, אך זה לא מה שקורה עכשיו.

מ-22 בפברואר ועד 2 באפריל, תאריך ההתפטרות של הנשיא בוטפליקה, היה מצוי המשטר במגננה. אבל המשטר אינו מחוסר אונים כליל. הוא מנסה עתה ליטול בחזרה את היוזמה, ולשים סוף לאי השקט שיצרה המחאה העממית.

חשוב לזכור, כי ישנם כוחות צבאיים ומשטרתיים שבהם יכול להשתמש המשטר בעת הצורך. השוטרים, הז'נדרמים והחיילים לא התאחדו עם העם. הם לא דיכאו את המפגינים עד כה, וזאת מפני שלא קיבלו הוראה לעשות כן ולא מפני שהם ערקו והתייצבו לצדה של התנועה העממית.

יסודות אלה גורמים לנו להסיק כי אנו כעת במצב טרום-מהפכני. מצב זה מאופיין בכך שאלה למטה אינם רוצים עוד בשלטון, אך השולטים – שהוחלשו באופן משמעותי – בכל זאת מסוגלים למשול.

את התנועה העממית באלג'יריה אבקש להגדיר כתנועת רפורמה רדיקלית: היא רפורמיסטית משום שהיא רוצה לשנות את המשטר תוך הפעלת לחץ, בלי לנסות להפיל אותו באמצעות עימות ישיר; והיא רדיקלית כי לא תתרוצץ נוכח שינויים קוסמטיים, ומפני שאין היא מאמינה בפתרון המשבר הפוליטי והחברתי במדינה בדרכים ממסודות.

מתוך מאמר שפורסם באתר "אינטרנשיונל ויו-פוינט"

מפגינים באלג'יר (צילום: פיקסלוז)

מאת הוסין בילאלופי

המשטר האלג'ירי רווי סתירות. השלטון איננו מלוכני, אך גם לא רפובליקאי באמת. זו איננה דיקטטורה אך גם לא דמוקרטיה. אלג'יריה אינה תיאוקרטיה, אך משטרה לבטח איננו חילונית. המשטר אינו פרו-אימפריאליסטי, אך לא עוד אנטי-אימפריאליסטי. הוא איננו ניאו-ליברלי קיצוני אך בהחלט מיישם רפורמות ניאו-ליברליות.

אי יכולתו של המשטר לפתור את הסתירות המאפיינות עתה את החברה האלג'ירית רק מעצימה את תנאי המשבר הנוכחי. משבר משטרי זה נוגע בסוגיות ובמאבקים מעמדיים החוצים את החברה כולה.

הוא נובע בעיקר מחוסר הגמוניה של המעמדות הדומיננטיים, ומכישלונה של הבורגנות המקומית לכפות על מעמד העובדים (ועל חלקים מהבורגנות עצמה) רפורמות ניאו-ליברליות ותכתיבים פוליטיים, דיפלומטיים וכלכליים של הסדר העולמי האימפריאליסטי.

משבר ההגמוניה יכול היה להימשך חודשים או שנים, אבל הבחירות לנשיאות שתוכננו לאפריל הפכו קו שבר. עד 21 בפברואר, שום כוח פוליטי לא איים על המשטר. אבל ב-22 בפברואר נרשמה נקודת מפנה. זאת עקב קריאות אנונימיות ברשתות החברתיות, מראות מרהיבים של המונים בכיכרות, וגל עממי חסר תקדים שהציף את אלג'יריה.

התגייסות עממית זו שינתה את המצב הפוליטי. היא פרצה את חומת הפחד ואיפשרה לממש מחדש את זכות ההפגנה בכל רחבי הארץ, ובייחוד בבירה אלג'יר (שם נאסרה ב-2001). זה הגיע לשיא במצעדים ההיסטוריים של 1 במאוס: אז לראשונה דרשו המפגינים את הפלת המשטר כולו, ולא רק את סילוק

לזכרו של נג'אתי צידקי

הביוגרפיה העשירה שלו. הוא נע בין מוסקבה לקייב, בין ברצלונה ומדריד לבין פריס. הוא הלך לעולמו באתונה ב-1979.

על דמותו האישית והספרותית, כתב פרופסור ששון סומך: "התוודעותי הראשונה אל הספרות הרוסית, בעודי נער בכגדד,

מאה שנים למפלגה

נעשתי באמצעות שני ספרים קטנים שפורסמו בערבית בקהיר במסגרת הסדרה החודשית 'אקרא!' ('קרא!') בעריכתו של טאהא חוסיין, בכיר האינטלקטואלים הערבים במאה

העשרים. את שני הספרים כתב אדם ששמו נג'אתי צידקי. הם עסקו, בזה אחר זה, ביצירתם של פושקין (1945) וצ'כוב (1947). הספרים האלה כללו לא רק סקירות ביוגרפיות, אלא גם תרגומים ישירים, טובים ובהירים מרוסית. תופעה זו, תרגום ישיר מרוסית, לא הייתה שכיחה בעולם הערבי, שעיקר מגעו עם התרבות הרוסית נעשה באמצעות לשון מתווכת (צרפתית או אנגלית).

"הסתקרנותי, אך לא מצאתי חומר רב על דמותו ומעשיו. עתה אני יודע שלא מעט נכתב עליו באקדמיה ומחוצה לה בעשורים האחרונים, לרבות שתי ביוגרפיות בערבית. כמו כן, נפל לידי ספר מרתק, השופך אור על דמותו האנושית והפוליטית של האיש: מדובר בזיכרונות משנות העשרים והשלושים שכתב צידקי שנים רבות לאחר האירועים, ב-1976. הוא כתב אותם, כפי שהוא מעיד על עצמו, בלחץ בני משפחתו, אך לא ניסה לפרסמם בעודו חי.

"הספר הופיע בבירות בהוצאת המוסד למחקרים פלסטטיניים בעריכתו הקפדנית של המשורר החיפאי חנא אבו-חנא. אבו-חנא השקיע עמל רב בעריכת הטקסט, בכתיבת הקדמה נרחבת, בהכנת מפתח וברשימת מונחים ופרטים ביוגרפיים של אנשים שנזכרו בספר".

דן יהב

ראיונות עם ותיקי המפלגה זמינים מעכשיו באינטרנט

המכון לתיעוד בעל-פה של האוניברסיטה העברית ערך בשנות השמונים סדרת ראיונות עם ותיקי מפלגה הקומוניסטית, שפעלו משנות ה-30 ואחידים מהם עד שנות ה-90.

הראיונות התמקדו בפעילותם במחתרת בשורות המפלגה בעת המנדט הבריטי. את רוב הראיונות ערך פעיל חד"ש המנוח, ד"ר נעם קמינר.

עד לפני כשנה אפשר היה להאזין באמצעות רשת האינטרנט רק לראיון בודד עם וולף ארליך. ואולם, כעת הם זמינים כולם באתר הספרייה הלאומית לגישה מהבית. בין הפעילים שראוינו: פנינה פיילר, רות לוביץ', יעקב זילבר, יוסף ברגר-ברזילי, נחמן ליסט וטוביה גדליהו.

להאזנה לשיחה עם רות לוביץ', בעבר עורכת "זו הדרך"
חברת הוועד המרכזי של מק"י בשנים 1948-1990:

<https://bit.ly/2RhBGtO>

במדור זה, בגיליון 20 של "זו הדרך" (22.5), ראתה אור רשימה קצרה על אודות סרט חדש המגולל את סיפורו של מוחמד נג'אתי צידקי, אחד המתנדבים הערבים בכריגדות הבינלאומיות שלחמו בפשיזם בספרד (1936-1939). דומה כי דמותו ופועלו ראויים לתיאור רחב יותר.

צידקי נולד ב-1905 במשפחה מהמעמד הבינוני בירושלים. אביו, באקרי צידקי, היה מורה לטורקית (כנראה היה ממוצא טורקי). מאוחר יותר ליווה את הנסיך פייסל בחיג'אז והיה מזכירו. אמו, נזירה מורד, הייתה בת לאחת המשפחות המכובדות בירושלים.

משפחתו חיה בג'דה ובקהיר, ומאוחר יותר עברה לרמשק. הוא קיבל חינוך מודרני בבתי ספר מתקדמים בירושלים בתחילת שנות העשרים (מחמודיה וראשדייה).

צידקי חזר לירושלים ועבד במחלקת הדואר והטלגרף. במקום העבודה פגש כמה עובדים יהודים שהיו פעילים קומוניסטים. כך הצטרף לפק"פ (המפלגה הקומוניסטית הפלשתינית). הוא נמנה עם פעילי המפלגה הראשונים שנשלחו לברית המועצות כדי ללמוד באוניברסיטה הקומוניסטית לעמלי המזרח.

בביקורו השני בברית המועצות, באמצע שנות ה-30, שלח אותו הקומוניסטן לטשקנט על מנת ללמוד את השאלה הלאומית ברפובליקה אוזבקיסטן.

צידקי, שהתפעם ממהפכת אוקטובר ב-1917 והושפע ממנה רבות, נמנה עם הערבים הבודדים שהתנדבו להילחם לצד הרפובליקאים בספרד. קודם לכן, כפעיל מרכזי בפק"פ הוא נאסר מספר פעמים על-ידי הבריטים, יחד עם אחיו הבכור, ושבת רעב בכלא עכו. עקב המעקב הצמוד מצד הבולשת הבריטית וטרם הגעתו לספרד, הוא נשלח על ידי המפלגה לצרפת בה שימש עורכו של כתב העת של הקומוניסטן בשפה הערבית.

תפקידו המרכזי של צידקי בספרד היה קידום ההסברה של הרפובליקה בשפה הערבית, ובפרט למען עריקתם של החיילים המרוקאים ששירתו בצבא הקולוניאלי הספרדי תחת פיקוד של הגנרליסימו פרנסיסקו פרנקו. לעתים הוא נצפה בחזית, מיקרופון בידו, קורא בערבית לחיילים המרוקאים "לנטוש את הצבא הפשיסטי, אויב ספרד והעמים הערביים".

ב-1937 נשלח לאלג'יריה כדי להקים תחנת רדיו בערבית. זאת לפי הצעתו. תחנה זו שידרה תכנים תעמולתיים נגד פרנקו וצבאו, ועודדה את תושבי הריף למרוד (אזור בצפון מרוקו, שמתפרס מטנג'יר במערב עד הגבול עם אלג'יריה במזרח, שהיה בשליטה קולוניאלית ספרדית). מטרת התכנית הייתה לגרום לעריקתם של החיילים המרוקאים כדי שיילחמו לצד הכוחות הרפובליקאים, אולם מטרה זו לא הושגה.

בתום מלחמת האזרחים יצא צידקי ללבנון, שם המשיכה הקריירה העיתונאית שלו. הוא היה חבר המפלגה הקומוניסטית הסורית-לבנונית והיה בקשרים הדוקים עם אחד ממנהיגיה ההיסטוריים, ח'אלד בקדאש. צידקי כתב 12 ספרים על ספרות רוסית, מחזות וביקורת אמנות. ספרו המפורסם קשור במלחמת ספרד האנטי-פשיסטית: "הערבי שנלחם בספרד". הוא גם פרסם ספר אנטי-נאצי שהיה לרב מכר בביירות ובקהיר בשנת 1940 תחת הכותרת: "האם ניתן לגשר בין עקרונות האסלאם לנאציזם?".

מתוך יומניו, שראו אור ב-2001, אפשר ללמוד על

המאבק לשחרור דלאל דאוד

ח"כים של חד"ש אצל הסרבנים הכלואים

חברי הכנסת איימן עודה, עופר כסיף ויוסף ג'בארין (חד"ש) ביקרו בכלא הצבאי את שני סרבני הכיבוש כמאל זידאן ורומן לויין.

ח"כ עודה מסר: "ביקרתי יחד עם חבריי את סרבני המצפון כמאל מבית ג'אן ורומן מבית ים בכלא 6, השוכן במורדות הכרמל. כמאל סיפר 'אני בן העם שלי, בן הר מירון, מסרב לכוון נשק על בני עמי הנאבק למען חירותו'. ואילו רומן סיפר לנו: 'אני לא רוצה להיות חלק ממכונת דיכוי המופעל על עם הנאבק למען חירותו. הוא הוסיף שחוק הלאום הבהיר לו באופן משמעי שעליו לסרב ולעמוד לצד הצדק'".

לויין, פעיל בנק"י בן 19, מרצה למעלה מ-60 ימי מאסר בכלא הצבאי בשל סירובו להמשיך לשרת את הכיבוש. זידאן, בן 18, מרצה למעלה מ-30 ימי מאסר בכלא הצבאי בשל סירובו לשרת בצבא. הם כלואים בבידוד וזוכים ביחס מכפיש. הפגנת תמיכה בשני הסרבנים התקיימה (19.6) בפינת הרחובות המלך ג'ורג' ושדרות בן ציון בתל אביב.

חבר הכנסת עופר כסיף (חד"ש) נטל חלק בהפגנה שנערכה השבוע (19.6) בהשתתפות עשרות נשים וגברים מול בית המשפט השלום ברמלה עת התכנסה ועדת השחרורים לדון בבקשת החנינה של אסירת העולם דלאל דאוד.

דאוד הורשעה בשנת 2002 ברצח בעלה, עלי דאוד, שהתעלל בה באופן שיטתי. השניים היו נשואים כחמש שנים, שבמהלכן התלוננה דלאל במשטרה 26 פעמים על אלימות מצד בעלה. מרבית התלוננות נסגרו בשל "חוסר עניין לציבור". היא נידונה למאסר עולם, שנקצב בהמשך ל-25 שנות מאסר. דאוד ריצתה 18 שנים עד כה.

במאי 2017 הורה הנשיא ראובן ריבלין לכנס את ועדת השחרורים של דאוד. ביולי אותה שנה דחתה הוועדה את מועד הדיון בעניינה של דאוד למאי 2018, בטענה שזו צריכה להשתלב בשיקום פרטני טרם שחרורה. במאי האחרון נדחתה בפעם השנייה בקשתה לשחרור מוקדם.

עו"ד ספיר סלוצקר עמראן, המרכזת את מטה המאבק, מסרה: "המדינה כלאה את דאוד 18 שנה על שבחרה להגן על עצמה ועל ילדיה. הבחירה של הפרקליטות ושל שב"ס פשוטה: להוכיח שהם תומכים בשורדת אלימות מינית שכבר איננה מסוכנות לחברה, או להעביר מסר של המשך הפקרתה".

עו"ד איתי מק זכה בפרס

פליציה לנגר לזכויות אדם

הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל הכריז השבוע על עו"ד איתי מק כזוכה הראשון בפרס ע"ש פליציה לנגר לזכויות אדם. השופטים - פרופ' אווה אילוז מהאוניברסיטה העברית, הסופר והעיתונאי עודה בשאראת ועו"ד מיכל פומרנץ נימקו את בחירתם כך: "מק הוא אביר זכויות אדם שבחר להקדיש את פועלו לעבודה עצמאית ונמרצת נגד הפרות זכויות אדם בישראל, בפלסטין ומחוצה להן. הוא חושף עוולות שללא מאמציו הכבירים - היו נותרות באפלה".

מק פעל לחשיפה של היקפי הסחר של תעשיית הנשק הישראלית עם משטרים חשוכים המעורבים בפשעי מלחמה ובפשעים נגד האנושות, כמו דרום סודאן, קמרון, הונדורס, סרי לנקה ובורמה. הוא גם מייצג מספר רב של פלסטינים שנפגעו מכוחות הביטחון בתביעות נזיקין מול המדינה, ומלווה משפטית פעילי זכויות אדם ישראלים הנאבקים יחד עם פלסטינים ונפגעים אף הם מאלימות הצבא.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית

הוועד המרכזי

משתתף בצערו של החבר אברהם זליג מערד על מות רעייתו

ישיבת מזכירות חד"ש

בהשתתפות מזכירי הסניפים

על סדר היום: המצב הפוליטי והארגוני, סיכום הבחירות לכנסת ה-21, היערכות לקראת הבחירות לכנסת ה-22 והכנת תכנית עבודה
אולמי אל-ג'ליל, אעבלין

יום ו', 21 ביוני, 14:00; שבת, 22 ביוני, 10:30

"הניצוץ" קדימה ואחורה

מופע פסיכדלי: הקרנת הסרט "הניצוץ" (סטנלי קובריק, 1980) ובמקביל הקרנת אותו סרט אחרונית יום ה', 20 ביוני, 20:00, אחד העם 70, ת"א

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

עונשין בפארק - פיטר ווטקינס

1973, ארה"ב (אנגלית; כתוביות באנגלית)
מוצ"ש, 22 ביוני, 20:00, אחד העם 70, ת"א